

หนุ่มนามธรรม

บทสัมภาษณ์จากนิตยสารเปรียว
ฉบับมกราคม 2526 ของ 'ปลาร้าหอม'

ปอกันมาจ้ะ ว่าให้สัมภาษณ์ *ประกาศ* *ชลศรานนท์* ซึ่งถ้าคุณเป็นผู้หนึ่งที่ติดตามเปรียวมาตลอดก็คงจะรู้ว่า อันว่าประกาศ *ชลศรานนท์* ก็คือหนุ่มน้อยไฟแรงที่เคยเขียนเรื่องสั้นชุดนามธรรมลงให้อ่านกันเป็นที่เกรียวกราวในเปรียวอยู่พักใหญ่ แล้วก็หายไป (พักใหญ่อีกเหมือนกัน) เพราะเอาเวลาไปซ้อมแต่งเพลงให้กับกลุ่มดนตรีเจลีซิงซึ่งตอนนั้นเพลงชุดดังกล่าวก็ดังเปรี้ยงปร้างออกมาแล้ว เป็นความหวังว่า เดี่ยวเราคงจะได้อ่านอะไรดีๆ จากปากกาและความคิดของเขาอีก

เหมือนที่หลายคนอาจจะเคยรู้จักเขาในฐานะคนทำละคร คนเขียนบทละคร คนเล่นละครของคณะสถาปัตยกรรม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คนเขียนบทโทรทัศน์อะไรเอะแยะ จนไม่น่าเชื่อว่าหนุ่มน้อยขนาดนี้จะมีความสามารถรอบตัวอย่างนั้น

หลังจากสืบเสาะ แชะใช้ ชุดคีย์ และคาดคั้น จนมั่นใจได้แล้วว่า นอกจากเขาทำอะไรต่ออะไรจนประสบความสำเร็จหลายอย่างแล้ว เขายังมีคุณสมบัติในความเป็นหนุ่มโสดร้อยเปอร์เซ็นต์ ก็เขายืนยันยืนยันมาว่าอย่างนั้น เราจึงได้ตัดสินใจหลับหูหลับตาตามตะครุบตัว มาคุยกันจะด้วยความเป็นกันเอง หรือด้วยความเป็นหนุ่มนามธรรมของเขา หรือเพราะเราคุยกันแบบไม่มีการเตรียมตัว หรือเพราะอะไร ก็แล้วแต่การพูดคุยจึงออกจะกระโจนจากจุดนี้ไปจุดโน้นแล้วก็วิ่งไปจุดนู้นอีก อ่านแล้วงง หรือปวดหัว หรือไม่รู้เรื่อง ก็ขอให้คิดว่าเรามาด้วยกันแชร์ความรู้สึกกันก็แล้วกัน เพราะคนสัมภาษณ์เองก็ทั้งงง ทั้งปวดหัวและไม่รู้เรื่องครบถ้วน

เรียนคณะอะไร

สถาปัตย์ปีห้า แผนกสถาปัตย์ ปีสุดท้ายแล้วครับ

จะจบมัยเนี่ย

คงจบครับ ถ้าเขาให้จบ

มีงานเยอะๆ เนี่ย มันไม่ติดกับการเรียนมั้งหรือ

ดีครับ (เขาทำหน้าที่สงบเสงี่ยมจนเราไม่กล้าไว้ใจ)

แล้วแก้ปัญหาอย่างไร

ไอ้เรื่องเวลานี้ยังเป็นปัญหาน้อย แต่ที่สำคัญคือเรื่องสมอง แบ่งลำบากคือเวลาเราทำอะไรเราก็มักทุ่มเทให้กับสิ่งนั้นยังเป็นเรื่องที่ทำแล้วใจมันฟูฟ่องยิ่งทำไม่รู้เหนื่อย

ทีนี้พอมาทำงานด้วยอย่างนี้ ยิ่งทำให้เรียนแยลงมัย

ก็เหมือนเดิม เรียนไม่ต้องอยู่แคไหนมันก็ไม่ได้อยู่เหมือนเดิม คือไม่ต่ำลงหรือว่าสูงขึ้น

แล้วตอนนี้กำลังมุงานอะไรอยู่

ก็แต่งเพลงฟังเสร็จ ก็มูเรียนนะ จะจบ...ว่างั้น

ทำงานมาหลายต่อหลายอย่าง มีงานชิ้นไหนที่ทุ่มเทให้ความสำคัญมากเป็นพิเศษบ้าง

มีละคร 2 เรื่องคือตลกนาฏกรรมกับโซกุน ก่อนหน้าละครเรื่องพรายน้ำอีก (จำกันได้มัยคะ ก็จิกนี่แหละที่แสดงเป็นตัวเจ้าสมุทร ในละครตั้งเรื่องพรายน้ำของจุฬาลงกรณ์) ซึ่ง 2 เรื่องนั้นยอมรับว่าทุ่มเท เพราะเป็นงานที่เราต้องรับผิดชอบเต็ม ๆ คิดอะไรก็ใส่กันสุดตัว แต่ทำแล้วมีความสุข ทำกับเพื่อนทำกับน้อง เป็นความภูมิใจเพียว ๆ มันไม่มีธุรกิจมาเกี่ยวพันเลย เราอยากทำอะไรก็ทำกัน ทำกันเป็นทีม สนุกมาก สนุก ๆ เหมือนร้องเพลงโจ๊ะพรีม ๆ เวลาครีมีใจพร้อมกันอะไรยั้งั้น

แล้วที่ว่าธุรกิจมาเกี่ยวพันคงหมายถึงงานแต่งเพลง...เขียนหนังสือ

คือมันคาบเกี่ยวกันไปทั้ง ๆ ที่พยายามจะพาตัวเองหลบหลีกให้สวยงามแต่มันก็ยังไปเกี่ยวไปชนจนได้อย่างเพลงนี้มันไม่ได้เริ่มจากอยากทำเพื่อให้ได้กำไรกำไรอะไร ผมอยากทำ ก็ไปร้องไปเล่นให้พวกพี่ ๆ เขาฟัง พี่เขาคงชอบก็เลยคิดจะสนับสนุน

เขานี้ใช่เจเอสแอลหรือเปล่า เพราะเคยรู้มาบ้างว่า เขียนสคริปต์รายการให้กับที่นี่

ใช่ ผมแต่งไปสิบกว่าเพลง พี่เขาฟังสองสามเพลงเขาก็บอกให้ไปทำมาให้ได้ ๆ ผมก็ขอเงื่อนไขเขาคือ ขอเลือกโปรดิวเซอร์

เลือกดนตรี เขาเสนอมาประมาณ 2-3 คนก่อน ผมไม่เอาคือเกรงว่ามันจะเข้ากันไม่ได้ แล้วผมก็เสนอชื่อไปเอง คือเสนอ *พีเต๋อ เรวัตินันท์* เพราะผมชอบเขาอยู่แล้ว เขาเป็นคนทำงานที่...ร้องเพลงก็ดี เล่นดนตรี เล่นละครก็ดี คือชอบความประณีตของเขา เขาเป็นคนทำงานละเอียด

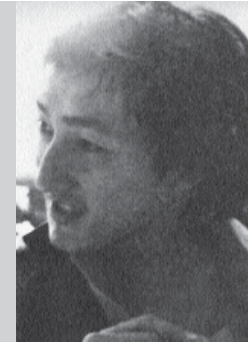
แล้วดนตรีล่ะ

คือผมต้องบอกก่อนนะว่า วงเฉลียงนี้เป็นกลุ่มดนตรีที่ตั้งขึ้นมาเพื่ออัลบั้มนี้โดยเฉพาะ จะมีหรือไม่มีต่อไปไม่รู้ บางคนอาจจะเป็นมือเก่า ๆ เขียนมาก ๆ บางคนใหม่ไม่เคยทำอะไรมาก่อน อย่างนักร้องนี่ก็...คือเจ็บบ (*วัชระ ปานเอี่ยม*) แล้วก็พีเล็ก (*สมชาย ศักดิกุล*) นี่ก็ไม่เคยมีชื่อเสียงด้านร้องเพลงมาก่อน ผมกับโปรดิวเซอร์ตกลงกันว่า อัลบั้มนี้...เราจะทำทุกอย่างเพื่องานนี้เท่านั้น ก็เชิญ *พีป็อก (วิชัย อึ้งอัมพร) พีปราจัน ทรงเผ่า* ซึ่งเป็นนักเรียบเรียงมือฉมัง ไม่ใช่คนหนุ่ม แต่เป็นคนทันสมัย แล้วก็มีการ์ดก็ทำเป็นกลุ่มกันขึ้นมา นักร้องก็...ผมตั้งใจให้เจ็บบร้องเพราะชอบเขาอยู่แล้ว เพลงชุดนี้บางเพลงเขาเคยร้องเล่น ๆ มาแล้วคือบางเพลงผมแต่งไว้บ้างแล้ว ผมว่าเสียงเจ็บบเขาแปลกดี ร้องเต็มเสียงออกมาโพล่ง ๆ แถมมีน้ำเสียงประชดประชันนิด ๆ โปรดิวเซอร์บอกว่าต้องมีอีกคนคือให้เสียงไปอีกทาง อีกอารมณ์หนึ่ง ก็เลยมีพีเล็กร้องด้วย

เป็นคนขี้เบื่อหรือเปล่า อย่างเห็นเขียนหนังสือแล้วก็หยุดไป

ไม่หรอกครับที่หยุดไปมันมีเหตุผลนิดหน่อย...ละเอียดใจมากที่จะบอกว่าทำไมถึงไม่เขียนนะฮะ อยากเขียนมาก อยากเขียนให้เปรี้ยวจะตายชักห้ามส่งโรงพยาบาลกลัวน้ำไทสาขาสองไปเลยเนี่ยมีคนถามมาก แล้วก็เลยรู้สึกผิดตลอด คือใจมันอยากเขียน แต่สมองและเวลามันไม่ให้ เพราะไปทำอย่างอื่น แล้วก็...คือบางทีผมมี

...เตรียมจะเขียนเต็มที่แล้ว ถ้ามัน
ดั่งแห่ออกมา ก็คงเขียนได้เยอะ แต่
ยังไม่รู้ว่าเมื่อไหร่จะดั่งแห่...

พล็อตไว้เป็นสิบ ๆ เรื่องเลย แต่พอเขียนแล้วก็...อ่านแล้วไม่รู้เรื่องแล้วกลัวคนอื่นไม่รู้เรื่องคือเขียนแล้วตัวเองก็ไม่ชอบ แต่ก็เตรียมจะเขียนเต็มที่แล้ว ถ้ามันดั่งแห่ออกมา ก็คงเขียนได้เยอะ แต่ยังไม่รู้ว่าเมื่อไหร่จะดั่งแห่

ทำไมถึงให้ชื่อว่าเรื่องสั้นนามธรรม

ผมไม่ได้แปลนามธรรมจาก แอ็บสแตร็คท์ (Abstract) นะครับ ผมคิดของผมเองว่าเรื่องที่ผมเขียนนี้ ห้ามเอามาเป็นจริง มันไม่ได้เขียนจากความจริง ไม่ได้เขียนจากประสบการณ์ อยู่ ๆ ก็อยากจินตนาการไปอย่างนั้น แล้วมันก็ออกลือ ๆ หน่อย ถ้าถามว่าแล้วมันมีความหมายอะไรหรือเปล่า ก็ต้องว่าให้คนอ่านจินตนาการกันตามสบายเลย นี่คือเหตุผลที่ในเรื่องชุดสุธีผมใช้ตัวละครตัวเดิมทุกตอน จะเห็นว่าสุธีในแต่ละตอนจะไม่เหมือนกันเลยใช้มั่ว แต่ผมต้องการที่จะใช้ชื่อเดิมเพราะว่าคนอ่านจะได้รู้ว่าอ้อไอ้คนนี่เองคาแรกเตอร์เป็นแบบนี้ อย่างนี้ก็ได้อ้อ มันเหมือนกับคนคนหนึ่ง แต่จะอยู่ในเหตุการณ์ไหนก็ได้ในโลก เรื่องที่เกิดขึ้นมันก็ไม่จริง และตรงที่มันไม่จริงนี่แหละที่คนบอกว่าทำไมถึงเป็นอย่างนั้น อย่างเช่นว่า เอาหมาทุ้มใส่ผู้หญิง

หรือตอนที่ผมให้ลูอีคิปเปอร์แฮร์ ไอ้คำว่าคิปเปอร์แฮร์ นี่ไม่ได้อะไรหรอก ผมสมมุติให้มันไกลตัวไปนั่น ทำให้มันมีอยู่ในโลกเลย แต่ไม่ได้ตั้งใจให้มันวายุถึงกับไปเปิดดิกฯ บางทีเนื้อความตอนนั้นก็คงมีแค่คนสองคนมาคุยกัน แล้วก็ไปตายกัน ก็จบแค่นั้นเอง

รู้สึกว่าคุณเองตั้งระดับการทำงานหรือคาดหวังไว้สูงมากหรือเปล่า คือถ้าขึ้นมาไม่ถึงระดับที่ตั้งไว้ก็จะไม่ทำ เช่น งานเขียนหนังสือ ในขณะที่คนอ่านอยากให้เขียนม៉ากมาก แต่ตัวเองเขียนแล้วขย่ำลงตะกร้า

ผมไม่ได้คิดว่างานผมจะต้องอยู่ในระดับไหน แต่ว่าใช้เทคนิคง่าย ๆ ของตัวเองคือพอเขียนแล้ว ก็พยายามทำให้เป็นคนทั่ว ๆ ไป อ่านคือถ้าอ่านแล้วไม่ค่อยรู้สึกอะไรเลย ก็อย่าไปเขียนมัน ถ้าไม่ดีก็ไม่อยากทำ ได้ข้อสรุปออกมาว่า เอาไว้เราพร้อมถึงจะเขียน ผมว่าเราต้องยอมรับนะ ว่าอะไรคิดไม่ออก เราก็ต้องบอกว่าไม่ออก

คงเป็นผลพลอยได้สำหรับผู้อ่านด้วยนะคะ จะได้ทราบเหตุผลว่าทำไมเรื่องสั้นนามธรรมถึงหายไปนาน...นานมากด้วยซ้ำ หันกลับมาคุยเรื่องละครดีกว่า หลายๆ คนอาจเคยรู้จักจิกบนเวทีละครบ้าง ตามจอทีวีบ้าง กับเพื่อนๆ ชาวคณะ'ธาปัตตสามย่าน จิกตอบได้มัยเอ่ยว่า ทำไม่กลุ่ม'ธาปัตตถึงชอบทำละคร

ผมว่าไอ้คนที่เรียนอะไรเทือกนี้ ก็อยากทำละคร ทำอะไรสวย ๆ สนุก ๆ กันตลอดเวลา ที่จริง'ธาปัตตก็ทำอย่างอื่นตั้งเยอะแยะ แต่ที่คนรู้จักเรื่องละคร เพราะเป็นอย่างเดียวที่คนภายนอกเห็น จริง ๆ แล้วละครเรื่องหนึ่งต้องใช้ศาสตร์ไม่รู้กี่แขนงมารวมกัน มีฝ่ายตั้งหลายฝ่าย แล้วเพ็ญเราเป็นคณะที่เรียนทั้งวิทยาศาสตร์ และศิลปะ แต่ที่สำคัญที่สุด ผมว่าเป็นเพราะเราสนิทกันอย่างกับอูฐ ตั้งแต่ปี 1 ถึงปี 5 อูฐมันสนิทกันใหม่ พอทำอะไรก็เฮโลสาระพากัน แล้วมันก็เป็น

กิจกรรมที่สนุกทั้งคนดูคนทำ คือทำแล้วมีความสุข เหมือน (นิก) ลองนิกถึงภาพคนหมู่มากร้องโจ๊ะพริ้ม ๆ พร้อมกันนาน ๆ (หัวเราะ)

ปีนี้ทำมัย

ได้ข่าวว่าจะทำกันตอนปิดเทอมใหญ่ เห็นว่าจะเป็นละครที่สวยทีเดียว ขอประชาสัมพันธ์หน่อยนะตอนปิดเทอมใหญ่คงมีละครแปลก ๆ อีกเรื่อง รุ่นน้อง ๆ จะทำกัน

ใช้วิชาที่เรียนในละครบ้างไหม

วิชาที่ใกล้เคียงที่สุดคงเป็นวิชาแอร์คอนดิชัน...(หัวเราะ)ไม่มีสอนหรอกครับ เป็นการใช้แบบอ้อม ๆ มากกว่า

เป็นเพราะสอนกันสืบต่อไปเรื่อยหรือเปล่า

สอนไม่ได้หรอก เอาเวลาที่ไหนไปสอนกัน พูดถึงเรื่องนี้ ผมว่าบรรยากาศมันสอนชีวิตมันสอน รวมทั้งเรื่องอื่นๆ ด้วยไม่ใช่หมายถึงละครอย่างเดียว

ละครเรื่องพรายน้ำทำไมถึงได้เข้าไปเล่น เป็นของคณะอักษรฯ ใช้มัย

อาจารย์สดใส พันธุ์โมกมล แก่เปิดทริยเอาท์ (TRY OUT) พวกเรานับถือฝีมืออาจารย์อยู่ มีโอกาสมีเวลาก็ตั้งใจว่าจะไปเล่นละครกับอาจารย์อีก เจอแกที่ไรจะได้วิชาดี ๆ มาตลอด อาจารย์แกก็เอ็นดูบอกให้ลองมาอ่านบทมาคัดตัวดู ผมก็ไป อันที่จริงพวกเรานับถือความสามารถของอาจารย์สดใสกันมากอยู่แล้ว ยังคิดกันอยู่เสมอเลยว่าถ้าพอมีเวลาจะไปลงวิชาที่แกสอนเป็นวิชาเลือกบ้าง คิษย์ส่วนใหญ่ในแผนกการละครจุฬาฯ เรียกกว่าครูใหญ่ ไม่รู้เป็นชื่อเล่นของอาจารย์หรือเป็นเพราะแกเป็นผู้ก่อตั้งแผนกนี้มากก็ไม่รู้

รู้สึกสนุกกับงานทุกชิ้นหรือเปล่า

สนุกทุกชิ้นนะ มันได้รู้อะไรเพิ่มขึ้นอีกเยอะนะ

อย่างแต่งเพลงละ ใช้เวลานานมั้ย

บางเพลงก็ 2 ชั่วโมง บางเพลงก็เป็นอาทิตย์ๆ เป็นเดือนๆ

ต้องใช้บรรยากาศอะไรด้วยหรือเปล่า

ต้องการความเงียบอย่างเดียวครับ

เขียนโน้ตเป็นหรือเปล่า

ไม่เป็นซะ ไม่ได้เรียนมา

แล้วแต่งทำนองออกมาได้ยังไง

ออกมาเอง เหมือน...เหมือน...อะไรดี เหมือนอะไรดีครับ ไม่ต้องเหมือนอะไรก็ได้ใช่ไหม ผมก็ใช้ฮัมใส่เทป ผมว่ามัน...เขาเรียกอะไรนะ ดันใช้มัยยะ นั่นแหละ ผมมีกีตาร์ตัวหนึ่ง แต่งจากกีตาร์หลายเพลงเหมือนกัน บางทีก็ลองๆ ดูก่อน พอมันตุงแข็งขึ้นมาสัก 4 โน้ตเนี่ย ผมก็ใส่จนมันจบให้ได้ แล้วผมก็เอามาดูว่าโน้ตมันเป็นยังไง บางทีก็แวบขึ้นมานิดหน่อย เวลาอยู่บนรถเมล์บ้าง ก็ต้องรีบท่องไว้ ท่อง ท่อง ท่อง เพราะไม่มีเทป แต่ปกติฮัมใส่เทปซะ

ทำงานกับเนื้ออันไหนมาก่อน

บางทีก็มาพร้อมกัน บางทีก็มีแต่ทำนอง อย่างที่ว่าอ้าวคำนี้มาแล้ว ป่าม ป่าม ป่าม ป่าม ป่าม แล้วก็แก แล้วก็ตามมาด้วยเนื้อ แต่เนื้อมาก่อนทำนองนี้ไม่มี มีอยู่เพลงหนึ่งไงที่ผมไม่ได้แต่งทำนองเองคือเพลง อยากมีหมอนเนี่ย นิติพงษ์ ซึ่งเป็นเพื่อนกันแต่ง ผมฟังทำนองอยู่พักหนึ่งแล้วก็คิดอยู่นานว่า เอ...มันจะเกี่ยวกับเรื่องอะไรดี ก็ลอง

...อย่างงานของผม ผมรู้ตัวว่าทำอะไรก็ไม่รู้ แต่ผมเป็นคนไม่ชอบบอกอะไรตรงๆ อย่างเวลาบอกรักผู้หญิง ...อ้อมซะไกลเลย...

เขียนเนื้อให้มันดูว่าอย่างนี้ดีมัย ใส่เนื้อเข้าไปอย่างนี้พอมันฟังแล้วมันไม่พูดอะไร มันก็เล่นกีตาร์ของมันไปเรื่อยๆ ไม่รู้ว่ามันเบื้อหรือมันชอบหรือมันวง แต่ผมฟังทำนองแล้วก็รู้สึกอยากนอน อยากพักผ่อนอะไรอย่างนี้ อ๊ะ! เมื่ออยากจะนอนหมอนก็มา เออแล้วหมอนมันซ่อนความหมายอะไรได้เยอะด้วย ตรงนี้ซะที่คิดนาน ที่นี้พอบอกหมอนมาปั๊บก็เขียนได้เลย ตรงเขียนนี้ไม่นาน

คิดมัยว่างานของจิกนี่จะเป็นไปในแนว แอ็บสแตร็คท์ (abstract) เหมือนกันหมด ตั้งแต่เรื่องสั้น จนถึงเพลง

จริง ๆ แล้วคำว่า แอ็บสแตร็คท์ (abstract) นี้ฝรั่งมันความหมายไปถึงไหนผมก็ไม่มีความรู้หรอกนะ ถึงจะได้เรียนมาในวิชาศิลปะบ้าง แต่พวกเราไม่ใช่นักทฤษฎีศิลป์ รู้แต่ว่าชอบศิลปะแบบนี้ อย่างงานของผม ผมรู้ตัวว่าทำอะไรก็ไม่รู้ แต่ผมเป็นคนไม่ชอบบอกอะไรตรงๆ ชอบบอกอ้อมๆ อย่างเวลาบอกรักผู้หญิง ...อ้อมซะไกลเลยผมว่าดีไม่ตีเขาอาจจะไม่รู้เลยมั้ง จนเดี๋ยวนี้เขาก็คงไม่รู้เป็นพี่พี่จะรู้มัย บอกว่าจับปูดำขยำปูนา จับปูม้าแล้วคว่ำปูทะเล พี่จะรู้มัยว่าบอกรัก (หัวเราะ)

พูดเป็นเล่น

ใช่ พูดเป็นเล่น

กิจกรรมท่อมตัว เคยถูกอาจารย์ที่ปรึกษาเรียกไปเตือนมั่งป่าว

อืมม้ ผมว่าเขาคิดว่าผมมีปัญหาแน่ๆ เลย

แล้วคิดว่าตัวเองมีหรือเปล่าล่ะ...เช่นว่าเครียดกับมันมากไป

เครียดทุกชิ้นนะแหละคนทำงานนะ แต่ผมว่าผมสนุกกับการเครียดนะ เช่นตอนละครเรื่องไซกุนนะ โอ้โฮย! จะเล่นพุงนี้แล้วนะนะ แล้วเล่นเป็นตัวเอกด้วย บทตัวเองก็ยังไม่ได้ออกเลยนะ กำกับคนอื่นเขาอยู่ ก็ตึงเหมือนกันนะ แต่ว่ามันก็สนุกดี บางวันก็รู้สึกว่ามันเหนื่อยจะตายหามส่งโรงพยาบาลกลัวน้ำไทสาขาไหน หรือเปล่าก็ไม่รู้ อย่างเดียวกับที่เจอตอนแต่งเพลงเนี่ย เพราะเฉลี่ยนี้เป็นงานที่ต้องสู่สาธารณะมาก แต่มันมีธุรกิจมาพันๆ ผมเสียสมาธิไปตั้งอาทิตย์หนึ่ง พี่ก็รู้พี่ใช้มัยฮะว่าพอมีเรื่องงบบมีเรื่องกำไรขาดทุน มันก็มีเรื่องคิดมากขึ้น...มีเรื่องการต่อรอง มีเรื่องใครตัดลินซ์ขาด มีเรื่องการเมืองนิดๆ ขนาดผมรู้ทั้งรู้เนี่ย ยังยอมรับไม่ค่อยจะได้ แต่ก็ตั้งใจว่าต้องพยายามเรียนรู้ ปรับตัวสู้ เขาถึงว่าโลกข้างนอกนะไม่เหมือนในมหาวิทยาลัยหรอก เครียดเหมือนกัน แต่ก็สนุกดี ผมชอบเครียดๆ ยังไงบ้างที่ไอ้เรื่องตลกๆ นี่แหละเครียดดีนัก

จิกมีอะไรที่ทำความบันเทิงให้กับตัวเองบ้าง โดยไม่เกี่ยวกับงานนะนะ อย่างโอเคแต่งเพลงนี่มันสนุก แต่มันก็เป็นงานของจิก อยากรู้ว่ามัยฮะอะไรที่ทำแล้วจิกรู้สึกว่าจะสนุก โดยไม่ออกมาเป็นงาน

ชอบไปเที่ยว ชอบฟังเพลง ผมชอบฟังเพลงหลายแบบนะ บอกอย่างที่ไม่ชอบดีกว่านะครับ ที่ผมไม่ชอบฟังก็คือ เพลงไทยสากล บางอัน อย่างมีช่วงหนึ่งที่เพลงประสานเสียงออกมาจิ้ง พี่ว่าเป็นไง

ผมไม่ชอบเลย มีบางวงที่ความสามารถสูงมาก แต่ผมไม่ชอบวิธีการเช่น เอาทำนองเพลงจีนมาอะไรยังงี้แต่โอเค เข้าใจว่าเขาอยากให้ชายดีแต่ที่แ่คือไม่ให้เครดิตเจ้าของเพลงเดิมนี้สิ บางคนเนี่ยผมรู้ว่าเขามีฝีมือ แต่ผมไม่รู้ว่าเขาโดนอะไรบังคับ บางสิ่งบางอย่างมันปิดหนทางสร้างสรรค์ ผมเองก็เคยโดนคือก่อนที่จะมาถึงเจเอสแอล ทำให้นั้นหมายถึง ที่อื่น...จะมีการเปลี่ยนเนื้อเพลงผมด้วยซ้ำ เอาเรื่องธุรกิจมาพูดกับผมเลย แล้วจะเอาใครก็ไม่รู้มาเปลี่ยนเนื้อผม เขาบอกทำนองดีแล้วแต่เนื้อไม่ขาย ผมก็ไม่ยอม

งานเขียนมันไม่ได้เหมือนงานช่างที่อยู่ๆ จะมาสักดึปุ่น ทาสีทับกันง่ายๆ ไม่ได้ ถ้าจะแก้อะไรให้ผมแกเอง ผมก็เลยไม่ทำกับเขา เมื่อกี้ถามเรื่องอะไรนะพี่ เรื่องบันเทิงใจของตัวเองใช้มัย อ่านหนังสือผมก็ชอบนะ ชอบอ่านหนังสือเด็กๆ แล้วก็ชอบอ่านเรื่องที่มีนัยๆ คือนึกอยากจะทำอะไรอย่างนี้ คือปล่อยให้เราได้คิดเองบ้าง นิยายวิทยาศาสตร์ก็ชอบชะ แล้วก็ชอบเที่ยว ชอบเที่ยวไกลๆ

พูดถึงจุดเริ่มที่เขียนหนังสือซี

ผมรู้จักกับพี่ใจ (สมใจ หล่อสมิทธิกุล บก. เปรี๊ยะ) เพราะอะไรนะ เออ ! แกมาให้ผมเขียนภาพประกอบให้ เขียนการ์ตูนอะไรพวกนี้เนี่ยฮะ ผมได้เห็นการทำหนังสือจริงๆ ก็ตอนนั้น หมายถึงนิตยสารนะคือพอมารช่วยพี่ใจนิดๆ หน่อยๆ ก็ทำให้อยากรู้ว่าหนังสือผู้หญิงฉบับอื่นเขาเป็นยังไง ก็ไปเปิด ๆ ดู แล้วก็อยากจะทำอะไรออกมาสักอย่าง ความจริงอยากทำอยู่สัอย่างนั้นะ เขียนหนังสือนี้เป็นอย่างหนึ่ง อีกสามอย่างไม่บอก น่าเกลียด (หัวเราะ) ก็ลองเขียนเล่นๆ เรื่องหนึ่งก็เอามาถามพี่ใจว่าแกจะเอามัย คือพอนึกอยากทำก็ทำมาเลย

พอมมีคนอ่านติดใจมาก ๆ รู้สึกยังไง

ใจก็แวบว่า เออ...เขารู้เรื่องฮะ เขารับได้นี้คือไม่ได้คิดว่า

เรื่องตัวเองวิเศษนะซะ แต่อยากจะเขียนตามแบบของเรา แล้วทำยังไง จะให้เขาารู้เรื่อง มันก็ลำบากคือผมเป็นคนทีพูดอะไรไม่ค่อยรู้เรื่อง เวลาอธิบายอะไรให้ใครฟังเขามักจะไม่เข้าใจ ผมมักทำให้คนอื่น เข้าใจไม่ได้ โตขึ้นคงเป็นครูที่โรงเรียนกล้วยน้ำไทวิทยาสาขาสีไม่ได้ หรือ (หัวเราะ) เป็นครูไม่ได้

อยากให้พูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการทำงานทุกอย่าง จิกได้หรือ สูญเสียอะไรไปบ้าง

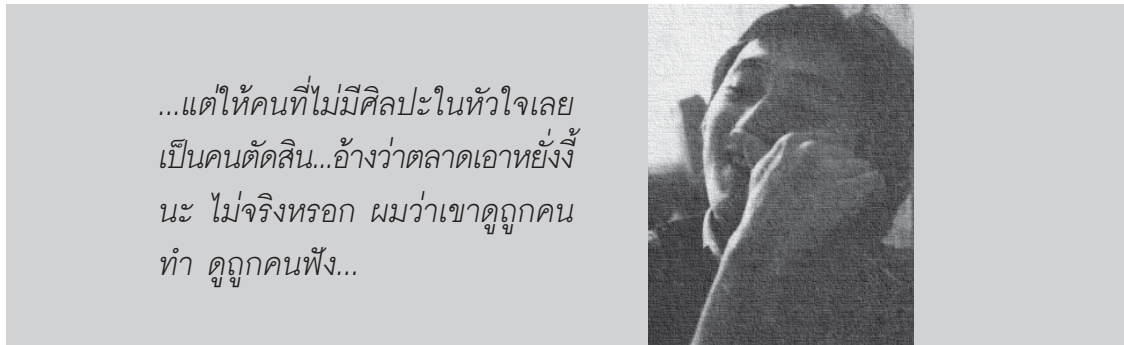
ก็จากอัลบั้มที่ทำชุดนี้ ผมไม่คิดว่าจะทำอีกหรือเปล่านะ แต่ สิ่งที่ผมได้ก็คือ ได้รู้ว่านักดนตรีไทยนี้เก่ง แต่ยังไม่มีโอกาส ในแง่ของ เนื้อหาดนตรี เชื่อว่ามีคนเก่งเยอะนักดนตรีไทยเนี่ย ฝีมือดีไอเดียดีแต่ โอกาสน้อย ผมว่าเขาชินกันแล้วกับการที่เขาต้องทำงานศิลปะแต่ให้ คนที่ไม่มีศิลปะในหัวใจเลยเป็นคนตัดสิน จากการที่ถูกอ้างว่าตลาด เอาหยิ่งงั้นะ คนฟังจะเอาหยิ่งงั้นะ ไม่จริงหรอก ผมว่าเขาถูกคนทำ ดูถูกคนฟัง ทำไม่ต้องมาตัดสินว่าคนไทยต้องฟังดนตรีเหมือนเพลงจีน คนไทยชอบเนื้อหารักแบบพ่ายแพ้ว ผมว่าเรื่องของเรื่องคือเขาคงนึก ไม่ออกว่ามันมีอะไรที่ตีกว่านี้หรือเปล่า นึกไม่ออกไม่เท่าไรแต่ไม่ยอม นึกเวลามีคนเอาอะไรใหม่ๆ มาเสนอนี่สิ พวกนี้ทำให้วงการเราไม่ ก้าวหน้า

คงเจ็บปวดมิใช่น้อยกับผลสะท้อนของธุรกิจ แต่มันก็เป็น การเรียนรู้หรือประสบการณ์ที่ดีพอที่จะบอกได้ว่าต่อไปจะทำ อะไร...กระมัง

ยังไม่มีอะไรทำ ถึงมีก็ไม่บอก ยังไม่มีครับ...จริง ๆ

ถามใหม่ เรียนจบแล้วจะทำอะไร

อยากลองรับราชการเหมือนกันนะ อยากรู้ว่ามันเป็นยังไง

...แต่ให้คนที่ไม่มีศิลปะในหัวใจเลย เป็นคนตัดสิน...อ้างว่าตลาดเอาหยิ่งงั้นะ ไม่จริงหรอก ผมว่าเขาถูกคนทำ ดูถูกคนฟัง...

เหมือนกัน ที่เขาว่าอย่างนั้นนะ มันอย่างนั้นจริง ๆ หรือเปล่า

เป็นคนชอบหลงเหลือ

ไม่ใช่มั้ง ผมว่าไม่ใช่ (หัวเราะ)

คงใช่มั้ง เออ จิกอายุเท่าไรแล้ว

คงยี่สิบสามมั้งพี่

เพ็ญ 23 ยังเด็กนี่นะ อยากให้พูดถึงเพื่อน ๆ วัยเดียวกัน

ที่ชอบก็คือการแสดงออกมีมากขึ้น เช่นว่าลักษณะของการ ตั้งใจอยากจะทำอะไรก็ทำ อย่างที่มีผู้หญิงมาสัครเป็นนางแบบกับ พี่ใจเมื่อกี้ นั่นนะถูกต้อง เขาอยากเป็นเขาก็มาสัคร ถูกต้อง อยาก เป็น แล้วไปแอบ ๆ เมื่อไหร่ใครจะไปเห็น อยากทำอะไรก็แสดงออกมา นี่คือการแสดงออกที่ดี ไอ้เรื่องที่ไม่ดีก็มีนะซะ อย่างตั้งแก๊งค์ขักรถแข่ง อะไรอย่างนี้ ก็ไม่ใช่เรื่องที่ดีนัก นี่คือความรู้สึกส่วนตัวนะซะ ผมไม่ชอบ อย่างนั้น ผมว่ามันเกี่ยวมาตั้งแต่...ต้องพูดโยงมาตั้งแต่การศึกษาอย่าง ทำไม่ไม่มีการเอาจริงจังคือผมว่ามันน่าจะมากกว่านี้ซะ ไอ้เรื่อง

ศิลปะ มันทำให้อ่อนโยนนะ แล้วก็ต้องเล่นกีฬา เพื่อให้มีน้ำใจนักกีฬาแล้วก็ร่างกายแข็งแรง ผมอยากเพิ่มสองอย่างนี้จริง ๆ พี่คิดดู...โรงเรียนดนตรีเรามาที่โรงเรียนแล้วเครื่องดนตรีที่จะเข้ามาแต่ละชั้น ถ้าโรงเรียนสั่งนะจะได้ลดเปอร์เซ็นต์เพราะถือเป็นการลงทุน แต่ถ้าสั่งเข้ามาให้โรงเรียนเสียภาษีอาน นี่ดูได้ง่าย ๆ ตามโรงเรียนมีเครื่องดนตรีก็ขึ้นกัน เด็กอยากเรียนหระอ ต้องทำต้องหาเอง ขวนขวายเอง ไม่มีการบ้อน ทุกวันนี้ถ้าถามว่าเพลงคลาสสิก เด็กก็ร้องยี่ ทั้งที่มันเป็นรากดนตรี สมัยผมเป็นเด็ก ผมเรียนโรงเรียนวัด ยิ่งแล้วใหญ่ แต่ผมไม่ได้คิดเปรียบเทียบไปถึงตัวเองตอนเด็กหระอ นะ เด็ก ๆ ผมก็หาอะไรทำเอง เช่น วาดรูป, เตะบอล เด็กในเมืองไทยต้องทำกันเองนะ อย่างเด็กต่างจังหวัด ดูหนัง พากย์กันซะไม่เหลือเค้าด้วย หนุ่มสาวก็ขี่มอเตอร์ไซด์จับกันทั้งวัน ไม่มีละครเวทีให้ดู ไม่มีคอนเสิร์ตให้ดู นิทรรศการศิลปะก็มีน้อย อย่ว่าแต่บ้านนอกเลย กรุงเทพฯ เรามีอาร์ตมิวเซียมก็แห่ง มันขาดสิ่งที่ทำให้คนจิตใจอ่อนโยน มันขาดสิ่งที่จะสร้างแรงบันดาลใจ

แรงบันดาลใจสำคัญมากขนาดนั้น

สำคัญมากนะพี่ ไอ้ตัวนี้แหละมันทำให้คนลุกขึ้นมาทำอะไรดี ๆ ได้ วัยรุ่นเราไม่น่ามีฮีโร่เพียงแค่นักแสดง เป็นไปได้มั๊ยพี่ที่วัยรุ่นบ้านเราขาดฮีโร่ ผมคงรู้เรื่องวัยรุ่นน้อยนะ ส่วนเรื่องที่วัยรุ่นไปดิสโก้กันก็ไม่ถึงขนาดเห็นแย้ง มันเป็นการระบายพลังของเขา มันเป็นเรื่องธรรมชาติของวัยรุ่น แต่ไอ้เรื่องเกินเลยอะไรไปผมไม่รู้

ไม่รู้ก็ไม่รู้...รู้เรื่องความรักหรือเปล่า เอาใจดีกว่าเคยออกหักมั๊ย

อกหักแค่นั้นละฮะ

ไม่รู้สิ เคยรักผู้หญิงมาก ๆ แล้วไม่สมหวังมั๊ยละ

อ้อ ! เคย แต่ไม่รู้มากแค่นั้นนะ ผมไม่ค่อยรู้ตัวเอง อันนี้ก็

ตกลงไอ้เรื่องไม่รู้ตัวเองนี่มันดี

แล้วตอนนี้มีแฟนอยู่หรือเปล่า

รู้สึกจะไม่มี

ทำไมต้องรู้สึก

ก็แค่นั้นถึงจะเรียกว่าแฟน

คู่ควงเธอนะคนที่เธอคิดถึงบ่อย ๆ คนที่เธอถูกใจเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะ เป็นหญิงสาวหรือกะเทย

เอามีกี่มี (หัวเราะเมื่อเห็นเราทำตาเขียว)เอ้อ...พี่ต้องเห็นใจผม ผมแยกไม่ค่อยถูกว่าคนนี่แฟนคนนี่เพื่อน นี่น้อง นี่ลุง (หัวเราะ)

เคยคิดเรื่องแต่งงานมั๊ย

เฉย ๆ ฮะ

แล้วคู่ของจิกจะต้องเป็นยังไง

ไม่รู้ครับผม

เธอรู้อะไรบ้าง

ไม่รู้้อะไรเลย ฮะ ๆ ๆ พี่อย่าโมโหซีเดี๋ยวไม่สวยเลิควิไลงามตา

จิกชอบผู้หญิงยังไง เอาใหม่ก็ได้

ไม่พูดถึงหน้าตานะ เลิกพูดถึงหน้าตาเหอะ ผมชอบผู้หญิงที่เปรี้ยว ๆ จืด ๆ

เป็นยังไงนะ

ชอบผู้หญิงเปรี้ยว ๆ ใจ แต่ต้องจืดด้วย ยกตัวอย่างใครดีละ อย่างนัฐกานต์ เศรษฐบุตร นะ...เอาเขาเปรี้ยวมั๊ย จืดมั๊ย แต่มัน...ผม

ไม่รู้จักเขามากเท่าไร แต่ชอบบุคลิก เคยเห็นเขานะฮะ เออ อย่าง
เฮ้อ! ตรงนี้ไม่เอาได้ไหม ตรงนี้ไม่เอาหมดเลยนะฮะ เดี่ยวคิดก่อน
...เอายังงี้ดีกว่า จะลองสรุปดู ไม่ชอบผู้หญิงหวานนะ ไม่ได้พูดถึง
หน้านะ แต่พูดถึงคาแร็กเตอร์หวานจ๋อยนี่ ผมว่าผมทนไม่ได้ ต้อง
เหวี่ยงเลย เหวี่ยงซักสี่เมตร แล้วเข้าไปประคองให้พูดใหม่ ถ้าหวาน
จ๋อยอีกก็เหวี่ยงอีกสองเมตร...(หัวเราะ) พูดเล่นนะความจริงอาจจะ
เหวี่ยงซักเมตรเดียว

แล้วจิกว่าผู้หญิงไทยทุกวันนี้เป็นยังไง

ก็ดี

ดียังไง

เอ๊ะ ! พี่นี่ ก็ดีจะให้พูดยังไง

ไม่เอา พูดอีก

ก็ผู้หญิงไทยมีไม่รู้กี่ประเภท มีแบบลินดา รอนสตัดท์ แบบ
คันศนี้อย่าง แบบสุรวี คริสมา ก็มี นี่ไม่รู้ใครนะ ไม่รู้จักเหมือนกัน พี่รู้จัก
เขาไหม...ผู้หญิงไทยมีหมดนะครับ เบรียว หวาน เข้มแข็ง เขี้ยมหาญ
จะให้สรุปยังไงล่ะครับ กลุ่มหนึ่งเขาก็เบรียวขึ้น อีกกลุ่มหนึ่งก็ยัง
คอนเซอร์เวทีฟ จะสรุปว่า ผู้หญิงไทยเดี๋ยวนี้เบรียว เราก็เห็นแค่ใน
สังคมหนึ่งแต่สิ่งหนึ่งที่เห็นได้ชัดคือผู้หญิงไทยยอมรับตัวเองมากขึ้นว่า
ตัวเองมีความสามารถทำอะไรก็ได้ มีความเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้น ถ้า
ถามเรื่องสิทธิสตรีผมว่าพูดยากเรื่องนี้ สิทธิทางกฎหมายผมเห็นด้วย
แต่บางเรื่องผมไม่ค่อยเห็นด้วย ถ้าพูดถึงความสามารถของสตรีผม
ยอมรับอย่างเต็มประตู แต่ถ้าพูดถึงเรื่องความเท่าเทียมในความรู้สึก
มันต้องพูดกันยาว ผู้หญิงผู้ชายไม่เท่ากันหรอกพี่ บางเรื่องต้องยกให้
ผู้ชาย แต่บางเรื่องก็ต้องผู้หญิงถึงจะเหนือกว่า ผมว่าเราต่างฝ่ายต่าง

ให้เกียรติกันความสามารถไม่มีใครแพ้กันหรอกแข่งกันได้ สิทธิทาง
กฎหมายก็ต้องไม่มีใครอยู่ค้ำหัวกัน แต่ร่างกายเราต่างกันนะ

เออพี่...มีคำถามหนึ่งนะที่ผมอยากให้พี่ถามคือผมอยากจะ
ตอบนะ

อะไรละ

ผมไม่ชอบชื่อคอลัมน์นี้เลย แวะทักหนุ่มโสด มันยังงี้ไม่รู้
บอกไม่ถูก แค่ว่าตัวเอง (หัวเราะ)

แน่ะ ! เอากะพ่อชิตี เอาไปเอามาก็มาแขวะกันเองซะแล้ว
ฮิ ไม่ยกกะสนหรือชอบหรือไม่ชอบก็หลวมตัวมาเป็นเหยื่อ
คอลัมน์นี้เข้าให้แล้วละ สะใจจริงจริง...